

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: راجر هریس- پایپولارزیستنس، دوم ماه مه ۲۰۲۱
برگردان: فرشید واحدیان
فرستنده: علی مشرف
۲۰ جولای ۲۰۲۱

گزارش به کنگره ایالات متحده:

سندی در اثبات نقش امریکا در بدبختی مردم ونزوئلا

طبقات زحمتکش جامعه ونزوئلا به یمن انقلاب بولیواری که توسط هوگو چاوز آغاز شد، از مزایای بسیاری بهره‌مند شده‌اند. اما امروزه ونزوئلا دچار بحران اقتصادی بی‌سابقه‌ای است که نتایج انسانی و خیمی در بردارد. ایالات متحده، سوءمدیریت و فساد دولت به رهبری نیکلاس مادورو را مسؤول این بحران می‌داند. دولت ونزوئلا، امریکا و متحدانش را به دلیل تحمیل تحریم‌ها و اقدامات یکجانبه تنبیهی – همگی خلاف قوانین بین‌الملل- مسؤول این بحران می‌داند.

گزارش رسمی مرکز تحقیقات کنگره امریکا به نام «ونزوئلا: زمینه تاریخی و روابط با ایالات متحده» (از این به بعد «گزارش») به تاریخ ۲۸ اپریل، صحت منطق دولت ونزوئلا که این کشور توسط تحریم‌های امریکا در حال خفگی است، را تأیید می‌کند.

برآورد میزان سهم سوءمدیریت اقتصادی در مقایسه با اثر تحریم در فروپاشی اقتصاد ونزوئلا، امر دشواری است. در فیروری ۲۰۲۱، به تأیید دیوان محاسبات ایالات متحده: «تحریم‌ها و به خصوص آنها که شرکت نفت ونزوئلا را هدف

گرفته، نقش اصلی را در سقوط اقتصاد ونزوئلا داشته است». دولت مادورو از پرداخت اقساط وام‌های خود باز مانده و تحریم‌های ایالات متحده، مذاکره با وام‌دهندگان برای تقاضای تخفیف را ممنوع کرده است.

فعالیت‌های ایالات متحده برای تغییر رژیم

«گزارش» خلاصه‌ای از تاریخ بازسازی شده‌ای را ارائه می‌دهد که متناسب روایت امپریالیستی در توجیه جنگ ترکیبی برای تغییر رژیم در ونزوئلا است. به همین دلیل «گزارش» از کودتای مورد حمایت امریکا در سال ۲۰۰۲، زمانی که ایالات متحده «بازگشت ونزوئلا به دموکراسی» را خوشامد گفت، به عنوان «خلع ید کوتاه مدت چاوز از قدرت» یاد می‌کند. اعتصاب کارفرمایان در سال‌های ۲۰۰۲-۲۰۰۳، که با هدف به فلج کشاندن اقتصادی دولت و سقوط آن طراحی شده بود، در «گزارش» «اعتصاب کارگران شرکت نفت» نام می‌گیرد. از فُرُق مرگبار خیابان‌ها توسط مخالفان دولت که با هدف سرنگونی دولت مادورو انجام می‌شد، به عنوان «تظاهراتی به رهبری دانشجویان» یاد می‌شود.

اما در «گزارش» زکری از نقش ایالات متحده در همه این وقایع به میان نمی‌آید. «گزارش» توضیح می‌دهد که «چگونه کنگره از جامعه مدنی دموکراتیک ونزوئلا «پشتیبانی مالی» کرده است»، اصطلاحی مختصر و معمول در واشنگتن برای برنامه‌های تغییر رژیم. «گزارش» ادامه می‌دهد: «برای بیش از دو دهه، ایالات متحده از طریق سازمان توسعه جهانی و بنیاد ملی برای دموکراسی به جامعه مدنی ونزوئلا کمک‌هایی برای برپایی دموکراسی نموده است. قابل توجه است که سازمان توسعه جهانی قبلاً نام با مسماتر «اداره اقدام برای تحقق گذار» را برخورد داشت.» برای سال مالی ۲۰۲۱، دولت برای حمایت از تحولات در ونزوئلا، تقاضای ۲۰۰ میلیون دالر بودجه کرده است.

در جنوری ۲۰۱۹، بعد از آن که رهبر مجمع ملی خوان گوایدو که هرگز نامزد انتخابات ریاست جمهوری هم نشده بود، «آمادگی خود را برای ایفای نقش رئیس‌جمهور موقت اعلام کرد»، ایالات متحده و متحدینش از به رسمیت شناختن رئیس‌جمهور منتخب کشور مادورو سر باز زدند. در گزارش، از کوشش‌های گوایدو برای کودتا، «تلاش‌های عظیمی برای تشویق نیروهای امنیتی برای دست برداشتن از حمایت مادورو، که در نهایت ناموفق ماند» یاد می‌شود.

به شهادت گزارش، حتی متحدان امریکا که گوایدو را به رسمیت شناختند، به دلیل نگرانی از تلفات عظیم انسانی، با دخالت نظامی و تحریم‌های وسیع مخالفت کردند.

گزارش از «سخت‌تر شدن مقررات برای ونزوئلایی‌ها در گرفتن گذرنامه رسمی و در نتیجه داشتن اقامت قانونی در خارج از کشور» ابراز تأسف می‌کند. اما در گزارش از علت این مشکلات سخنی به میان نمی‌آید. با اخراج نمایندگان رسمی مادورو در کشورهای مختلف و برگماری افراد گوایدو، کاراکاس از هرگونه امکان برای انجام فعالیت‌های عادی کنسولی محروم شده است.

بحران اقتصادی

فعالیت اصلی ایالات متحده در جنگ ترکیبی برای تغییر رژیم در ونزوئلا، تحریم‌های اقتصادی است. گزارش به صراحت می‌گوید: بحران چند لایه اقتصادی [ونزوئلا] یکی از بدترین بحران‌های اقتصادی بعد از جنگ جهانی دوم است. حجم اقتصاد ونزوئلا از سال ۲۰۱۴، بیش از ۷۵ درصد کاهش یافته است، به تخمین باید گفت که حداقل در ۴۵ سال گذشته به استثنای جنگ، این بیشترین فروپاشی اقتصادی بوده است، انقباضی دو برابر میزان کاهش اقتصاد امریکا در دوران بحران عظیم سال‌های ۱۹۳۰.

میزان واردات ونزوئلا که اکثراً شامل کالاهای مصرفی می‌شود، از سال ۲۰۱۳، تقریباً ۹۵ درصد کاهش داشته و کشور با کمبود شدید دارو و مواد غذایی اساسی روبه روست.

خلاف روایت رسمی ایالات متحده که انقلاب بولیواری ونزوئلا را مسؤول اصلی همه مشکلات می‌داند، گزارش معترف است که: «بحران اقتصادی ونزوئلا با سقوط قیمت جهانی نفت در ۲۰۱۴، آغاز شد».

گزارش تشریح می‌کند که چگونه تحریم‌های ایالات متحده، کوشش‌های ونزوئلا برای تخفیف بحران را نقش بر آب کرده است. تلاش‌های مقطعی از قبیل کنترل قیمت کالا، ایجاد ارز دیجیتال «پترو» همگی [با کارشکنی‌های امریکا] بی‌اثر شد. در ابتداء تعهداتی در زمینه مذاکره برای تخفیف در باز پرداخت وام و کوشش در جهت ایجاد توازن در بودجه دولتی اعلام شد که هیچ کدام از آنها [به موجب تحریم‌های ایالات متحده] تحقق نیافت.

دوره‌های مختلفی از تحریم‌های ایالات متحده بر روی بخش‌های مختلف دولت، بانک مرکزی و معاملات طلا و همین‌طور ایجاد محدودیت در دسترسی ونزوئلا به سیستم مالی در ایالات متحده، مشکلات اقتصادی ونزوئلا را تشدید نموده است. وام‌دهندگان خصوصی (به دلیل تحریم) قادر به خرید وام‌های ونزوئلا نبوده و رغبتی هم به خرید آنها ندارند. مادورو دائماً به سوی حامیان اصلی خود چین، روسیه و اخیراً ایران، روی می‌آورد. اما چین و روسیه [به دلیل تحریم‌های ثانویه] چندان رغبتی به کمک بیشتر ندارند. تحریم‌ها نه تنها علیه ونزوئلا بلکه بر روی کشورهای دیگر نیز نافذ است و در حقیقت به محاصره اقتصادی منجر شده است.

چارچوب تحریم‌ها، به هیچ نهاد غیر امریکائی اجازه معامله با شرکت ملی نفت ونزوئلا^۱ را با استفاده از دالر امریکا نمی‌دهد و در صورتی که اثبات شود نهادی غیر امریکائی کمکی مادی به این شرکت رسانده، دارائی‌های این نهاد در امریکا ضبط خواهد شد....

در چارچوب تحریم‌ها، خزانه‌داری امریکا افراد، کشتی‌ها و شرکت‌های متعددی را که در معاملات و حمل و نقل نفت ونزوئلا دست داشتند، تحریم کرده است. این استفاده رو به تزاید از تحریم‌ها که برای جلوگیری از صدور و فروش نفت صورت می‌گیرد، انجام هرگونه معامله نفتی را برای دولت ونزوئلا، اگر نه غیر ممکن، که بسیار دشوار نموده است.

ونزوئلا بر سر دوراهی: یا مرگ یا رهائی وطن

به زبان انقلابیون امریکای لاتین، دولت امریکا ونزوئلا را بر سر دو راهی «یا مرگ یا آزادی وطن» قرار داده است. در بین سال‌های ۲۰۱۸-۲۰۱۷، ۴۰ هزار نفر به دلایل ناشی از تحریم جان سپردند و این تلفات همگی مربوط به قتل از پاندمی کووید-۱۹ و زمانی بود که هنوز بیشترین تحریم‌های ویرانگر فعال نشده بود. به شهادت گزارش، ایالات متحده با استفاده از وضعیت پاندمی، از ضعف بهداشت کشور برای سخت‌تر کردن شرایط استفاده برد.

شیوع ویروس کووید-۱۹ به دشواری‌های اقتصادی ونزوئلا شدت بیشتری بخشید.... کمبود سوخت با پایان گرفتن اعتبار جواز امریکائی نفت خام در برابر سوخت موتور در پائیز ۲۰۲۰ شدت گرفت، که در نتیجه توزیع مواد غذایی و ارائه کمک‌های انسانی را دشوارتر ساخت.

گزارش با این استدلال که: «معلوم نیست اقتصاد ونزوئلا چگونه بدون یک تغییر جهت اساسی در مشی اقتصادی خود، می‌تواند خود را ترمیم نماید»، رهبری ونزوئلا را دعوت به رها کردن پروژه اجتماعی بولیواری و اتخاذ برنامه اصلاحات ساختاری صندوق بین‌المللی پول می‌کند، برنامه‌ای که طبق آن کنترل بر روی قیمت کالاهای اساسی حذف، بانک‌ها خصوصی شده و اقتصاد را کاملاً زیر فرمان سیستم مالی بین‌المللی قرار می‌دهد.

گزارش با خونسردی تمام می‌گوید: «بحران اقتصادی با پاندمی شدت گرفته است و اثر مصیبت باری را بر روی شهروندان گذاشته، در غیاب راه حلی برای بحران سیاسی هم زمان، چشم‌اندازی برای بهبود وجود ندارد». «راه حلی برای بحران سیاسی» در تعبیر گزارش یعنی برنامه تغییر رژیم و به زانو درآوردن ونزوئلا. در مجله معتبر پزشکی لنست^۲ چنین می‌خوانیم: «هر چند تحریم‌ها ظاهر سلاح‌های فیزیکی در جنگ را ندارند، اما اگر مرگبارتر از آنها نباشند، در کشتار دست کمی هم از آنها ندارند، به مخاطره انداختن سلامت مردم با هدف اغراض سیاسی، نه تنها غیرقانونی، که وحشیانه است.»

نتیجه

یافته‌های گزارش کنگره درست خلاف تشویشی است که رسانه‌های حاکم چون سی-ان-ان در مورد شرایط سخت ونزوئلا نشان می‌دهند، هر چند که مقصداً اصلی آن را پنهان می‌دارند. برخورد مشابهی را در نوشته کریس گیلبرت (به ترجمه مقاله در همین شماره دانش و امید مراجعه شود) مفسری با گرایش چپ می‌بینیم: «اتفاق بی‌سروصدائی که در سال‌های ۲۰۱۵-۲۰۱۶ ونزوئلا را تکان داد، به معنای بازگشت ناگهانی کشور به روال عادی سرمایه‌داری بود. در همین زمان بود که دولت مادورو تصمیم گرفت از مداخله در اقتصاد دست بردارد». مطلبی که در تحلیل او ناگفته می‌ماند، این واقعیت است که تحریم‌های ایالات متحده درست در همین زمان آغاز شد. اگر تبلیغات دولت امریکا را در مورد سوءمدیریت و فساد دولت مادورو صحیح بدانیم، دیگر به اعمال تحریم‌های غیرقانونی و ضد بشری برای سرنگونی «رژیم» نیازی نیست. به عکس اگر اثر بنیان کن تحریم‌ها و محاصره اقتصادی را بپذیریم، دیگر بسیار مشکل خواهد بود که نقش سوءمدیریت را جدا از آن برآورد نمائیم. در حقیقت به گفته گزارش: «داده‌ها بر شدت گرفتن افت تولید بعد از اعمال تحریم‌ها بر روی صنعت نفت، دلالت دارد.»

نکته‌ای که می‌توان بی‌تردید نتیجه گرفت اینست که ایالات متحده ونزوئلا را به دلیل اقدامات مثبت (از قبیل کاهش فقر، که در گزارش هم به آن اشاره شده) و نه اقدامات منفی اش مجازات می‌کند. زیرا در مورد دولت‌هایی چون هندوراس و کلمبیا که تحت حاکمیت قاچاقچیان مواد مخدر هستند و اعمال ضد حقوق بشر آنها کاملاً به اثبات رسیده است، شاهد رفتار مشابهی از طرف ایالات متحده نیستیم. همچنین ونزوئلا خلاف آنها از بیشترین کمک‌های ایالات متحده برخوردار نیست.

در نهایت گزارش به کنگره چنین نتیجه‌گیری می‌کند:

«عدم موفقیت در براندازی مادورو، نشان‌دهنده محدودیت‌های تلاش‌های بین‌المللی و ایالات متحده، در ایجاد تغییرات سیاسی در ونزوئلا می‌باشد. اعمال سیاست‌های یک جانبه از سوی ایالات متحده، مانند تحریم نفت، محتملاً بحران انسانی را در آن کشور تشدید نموده و در ائتلاف جهانی که زمانی از گوایدو حمایت می‌کرد، شکاف خواهد انداخت.» به زبان دیگر، به دلیل برخورداری از حمایت مردمی است که علی‌رغم تحریم‌های غیر انسانی امریکا و متحدانش، انقلاب بولیواری تابه حال تاب آورده است.

دانش و امید، شماره ۶، تیر [سرطان] ۱۴۰۰